

Samas tapo bibliotekos globėju

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje lankešis muzikantas, dainų autorius, prodiuseris ir legendinės grupės „Bix“ lyderis Saulius Urbonavičius-Samas sutiko tapti dar vienu bibliotekos globėju.

Šioje bibliotekoje pirmą kartą buvo eksponuoti Samo tapybos darbai dar studentavimo laikais.

Lankydamasis bibliotekoje, Saulius Urbonavičius-Samas sukūrė ekslibrisą, skirtą bibliotekos 70-mečiui.

Menininkas akcentavo knygos svarbą šiuolaikiniame gyvenime. Pasak Samo, informaciją dabar galime gauti rinkdamiesi įvairių formatų šaltinius, tačiau knyga ir skaitymas „yra gurkšnis vandens“, kurį sunku kuo pakeisti, kadangi knygoje pateikiama ne tik infor-

macija, autoriaus tekstai – tiek pat svarbu yra jos dizainas, apipavidalinimas, popieriaus kvapas.

Muzikinę karjerą Saulius Urbonavičius-Samas pradėjo būdamas studentas 1987 metais Šiauliuose įkurtoje grupėje „Bix“, vienoje iš populiariausių visų laikų Lietuvos roko muzikos grupių. Samas kūrė dainų tekstus, buvo grupės vokalistas ir gitaristas. Vėliau atlikėjo duoną iškeitė į pramogų verslą ir kartu su Marijonu Mikutavičiumi ir Martynu Starkumi vedė jauno muzikos laidą „Tangomanija“ bei kitus televizijos projektus.

Prodiuserio televizijos laidas „Dangus“, „Tu gali šokti“, „Paslapčių namai“, „Šok!“

Parengta pagal bibliotekos inf.

Lankydamasis bibliotekoje, Saulius Urbonavičius-Samas sukūrė ekslibrisą, skirtą bibliotekos 70-mečiui.

Leista naudoti 606 mln. eurų „Sodros“ rezervą

Vyriausybė trečiadienį posėdyje pritarė siūlymui sukurti prielaidas panaudoti 606 mln. eurų „Sodros“ rezervą lėšų įvairioms išmokoms finansuoti.

„Valstybės kontrolė patvirtino, kad Lietuvoje susidariusi neįprasta padėtis atitinka išskirtinių apylybių sąvoką, pagal kurią gali būti pradėti naudoti „Sodros“ rezervas – Vyriausybės posėdyje trečiadienį sakė socialinės apsaugos ir darbo ministras Linas Kurkraitis.

Numatytos rezervo lėšos bus skirtos pensijų, ligos, motinystės, nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų bei nedarbo socialinio draudimo išmokoms finansuoti.

ELTA

Ir saulėlydis gali būti gražus

KOMENTARAS

Regina MUSNECKIENĖ
reginamus@skrastas.lt

Žiūriū į socialiniuose tinkluose eksponuojamą rusų estrados žvaigždės Alos Pugačiovos atvaizdą ir neatsistebiu. 71 metų moteris stovi šalia 43 metų savo vyro Maksimo Galkino. Šalia porėlė vaikučių. Dvynukams tik po septynerius metus. Jų mamytė atrodo vienmetė su kiek atokiau stovinčia vyresniąja savo dukra Kristina. Įžymybės karantinuojausi savo pilyje pamaskvės kaime, mėgaujasi gyvenimu.

Žvaigždės nemoka pasenti. Ir rusai tuo džiaugiasi. Rašo komentarus, kad metai, žymintys amžių, tėra tik skaičiai. Jų žvaigždė – vis dar graži ir geros formos.

O mes, lietuviai, nutaisę rūskanas minas, amžinai kuo nors nepatenkinti. Kol dar nenešiojome kaukių, atsakydavome į praeivio pasisveikinimą. O dabar žiūriū: vienas žmogus, praeinantis pro kita žmogų sveikinasi, o pasveikintasis nė žodžio neburbteli. Mano, jog su kauke jo niekas nepažins. Tai ir atsakyti į pasisveikinimą nesivargina.

Atrodo, jog oriai senti ir priimti senatvės iššūkius nemoka ir mūsų žvaigždės.

Didžiausia „košelienu“ dabar užvirė dėl rekomendacijų vyresniems negu šešiasdešimt metų žmonėms kuo mažiau lankytis kavinėse, restoranuose ir kitose viešose vietose.

Su senatve, matyt, negalinti susitaikyti aktorė labai įsižeidė, kad jos amžiaus žmonės įvardijami rizikos grupe. Atsirado ir jos pasekėjų. Kai kurie senjorai, matyt, pamanė, kad pykti ir ardytis, pamachiūs užrašą apie rizikos grupę, dabar tiesiog madinga. Ir pyksta – esą yra diskriminuojami.

Bet tas urzgimas rodo tik vieną, kad nemokame oriai senti senatvę priimdami kaip neišven-

giamybę.

Gal kur nors koks nesupratėlis arba provokatorius ir pakabina raštą, kad senjorai nepageidaujami. Su jais reikėtų ir ginčytis. Aš asmeniškai, dar niekur tokių užrašų nemačiau. O jei ir pamatyčiau, visai neįsižeisčiau. Gal net neperskaityčiau? Juk užrašas nekanda ir Covid – 19 neužkrečia. Ir kontrolierius prie durų nestovi, paso neprašo. Eini ir įeini.

O rekomendacijas suprantu kaip pagarbą amžiui ir senelių saugojimą. Ir niekas čia nekaltas, kad esame vyresnio amžiaus ir savo laiką jau baigiame nugyventi.

Niekas nekaltas, kad nesame žvaigždės, savo laiku nepasidarėme plastinių operacijų. Į „feisbuką“ įsidedame prieš dešimt metų darytą nuotrauką. Bet vis tiek ne kažkas...

Taigi, aistros dėl tariamos virusinės diskriminacijos – juokingos. Vienas architektas juos pavadino laikinų sunkumų būtinybe. Ir ji visai nereikšminga, palyginus su tikraja, gilumine vyresnio amžiaus žmonių diskriminacija.

Visą gyvenimą plušėjęs, bėgęs lyg botagu vejamas arklys, kad uždirbtum duoną, įsigytum pastogę, užaugintum vaikus, vieną dieną pasijunti nereikalingas. Tave nurašo visuomenė, gydytojais, giminės ir net artimiausi žmonės. Nes jau nesi bitė darbininkė. Neneši nektaro į valstybės avi-

lij. Atvirksčiai – dargi naudojiesi kitų suneštu gėriu. Kitų, nes tavo per visą gyvenimą neštą gėrį jau sunaudojo kiti nusėję, neįgalūs, nedirbantys.

Virsti balastu, nereikalingu daiktu, besipainiojančiu po kojomis. Tavo vaikai užsiėmę, bėga lyg plakami botagu kaip tu pats kadaise bėgai. Neturi laiko sustoti, paklausti, kaip jautiesi, pakalbėti bent pusvalandį, paklausti patarimo, nes patys mano žinantys viską geriau už tave. Juos nervina tavo lėtas pėdinimas. Tu negrabiškai imi daiktus. Ką nors netyčia išmeti. Nori dėmesio lyg mažas vaikas. Gaišini.

O jiems dabar didelių startų metas. Reikia bėgti, kad kiti neaplenktų, kad neįsitvirtintų jų vietoje. Jie ir jų vaikai – ateitis. O tu – jau praeitis. Tarsi trauktumeisi atbulas ir eitum iš gyvenimo scenos vis gilyn į užkulius.

Kol dar pavelki kojas. Kai nė to nepajėgsi, vaikai, jeigu jie Lietuvoje, paguldys į ligoninę. Jeigu užsienyje arba iš viso vaikų netu-

rejai, tai už juos padarys socialiniai darbuotojai.

Iš ligoninės nuveš į senelių namus ar slaugos skyrių, kur tave šers migdomaisiais vaistais, kad nieko nereikalautum ir netrukdytum. O gal į hospisą? Kur užsikrėsi jei ne koronavirusu, tai kokia kita liga. Juk reikia kokios nors priežasties, kad greičiau paliktum šią ašarų pakalnę.

Olandijoje dirbanti lietuvė pasakojo, kaip jos globotinė, sužinojusi, jog serga ketvirtos stadijos vėžiu, paprašė eutanazijos. Kad nebūtų našta nei visuomenei, nei artimiesiems. Sugrįžo į namus. Susikvietė visus giminaičius ir vaikus. Gražiai atsisveikino. Kitą rytą išėjo į ligoninę, kad ten padėtų iškelti Amžinybėn.

Lietuvoje tokių galimybių pačiam susiprasti ir pasitraukti nėra. Be to, ar mes turime

teisę patys spręsti, kada nutraukti savo gyvybę? Tai prilygtų savižudybei.

Jos nedrįsta nutraukti net „Šiaulių krašte“ aprašytas žmogus, gyvenantis ant kapo ir, beje, pagal amžių dar nepriklausantis rizikos grupei.

“Tave nurašo visuomenė, gydytojais, giminės ir net artimiausi žmonės. Nes jau nesi bitė darbininkė. Neneši nektaro į valstybės avilį.”

Giedrius BARANAUŠKO nuotr.